

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν ὅττην γῆν τῶν ἱερθεσίωνων.

Ἵστὸ χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκάεξη
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅττὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντὶς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἴκοσι μηνὸς Φλεβάρη,
καὶ ὅλοι καὶ ὅλαις ὅττὸ ποδάρη.

Ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς
ἀλλοτρώτικος χορὸς.

Φ. — Γι' Ἀποκρηάτικο χορὸ
καταλληλότερο καιρὸ
δὲν ἔβρηκα παρὰ μόνο
τὸν φετεινὸ τὸν χρόνο.

Γιατὶ μονάχος νὰ μιλῶ,
ὅσων βλάκας νὰ μελαγχολῶ,
νὰ θλίβωμαι, νὰ σκάνω;

Λοιπὸν ἐσκέφθηκα ποῦ λές
ὅττης δυστυχίαις τῆς πολλαῖς
χορὸ καὶ ἐγὼ νὰ κάνω.

Π. — Δὲν ἔχομε διώβολο
σὲ τούτους τοὺς καιροὺς,
καὶ σὺ, μωρὲ ζωντόβολο,
σκέπτεσαι γιὰ χορούς;

Φ. — Μὰ δὲν μοῦ λές ἀληθινά, βρὲ κεφαλὴ γελοία,
τί κέρδος βγαίνει τάχατε μὲ τὴν μελαγχολία;

Εἶναι βλακέντιος πολὺ
ἐκεῖνος ποῦ μελαγχολεῖ
καὶ τρώει τὰ σηκώτια του μέσα ὅττη Ρωμηοσύνη,
ποῦ γλέντι σὰν τὸ φετεινὸ δὲν ἔχει ξαναγίνει.

Χίλια σὺν ἐβδομήντα καὶ τρακόσα,
καὶ Ἀποκρηὰ Ρωμηῶν δαιμονιώσα.

Ὡ σὺ κρανίον προσφιλές,
εἶναι γιὰ δέσιμο ποῦ λές
καὶ γιὰ ζουρλομανδύα.

Ὅποιος ὅττων ἄλλων τὴν χαρὰ
μούτσουνα δέχναι θλιβερά,
ποῦ φέρουν ἀγῆδια.

Γι' αὐτὸ μὴν εἶσαι μπουνταλᾶς,
βρὲ Περικλῆ χαζέ,
καὶ σὰν δὲν κάνης πῶς γελᾶς
σὲ πέρνουν ὅττὸ μεζέ.

Κόφτο λοιπὸν τὲ σοβαρὸ
τοῦλάχιστον γιὰ φέτο,
καὶ ἔλα μαζί μου ὅττὸ χορὸ
καὶ γλίστρα ὅττὸ παρκέτο.

Ἄς σδύσουν Ἀρέως πυρσοί,
μὲ τὴν οὐδετερότητά
γεμίζουν τὰ Ταμεία.

Ἄσὺα φωνάζει καὶ σὺ
νὰ δειξῇς ζωρότητα,
νὰ δειξῇς εὐθυμία.

Λησμονῆσε τὸ χάλι σου
καὶ βάλε ὅττὸ κεφάλι σου
κανένα παλαιοκάπελο.

Καὶ τοὺς Ρωμηοὺς μακάριζε
κι' αὐοὺς κι' αὐοὺς γκάριζε,
καὶ κάνα τὸν εὐτράπελο.

Ἐδῶ καθεὶς καλοπερνᾷ,
πρὸς τί μελαγχολία;
τὴν πλάσιν μας ἄς κυβερνᾷ
μόνον εὐτραπελία.

Κι' ἂν ἄγρια μηνύματα
κι' ἔδῶ μᾶς φέρν' ἡ φήμη,
ἐσὺ μὲ ξεφωνήματα
σὺν μασκαράς εὐθύμει.

Τὸ Σύμπαν ταλανίζοντες
κι' εὐθύμως ἀτενίζοντες
ἄσπρα μαλλιά καὶ γένηα.

Καὶ νῦν γιὰ τὴν Πατρίδα μας
στρώσωμεν τὴν ἀρίδα μας
σὺν πρῶτα δίχως ἔννοια.

Κι' ὁ κόσμος ἂν σκοτώνεται,
καλέ μου συμπολίτη,
ἐδ' ὅμως δὲν ματώνεται
καὶ Πιερότου μύτη.

Μακαρίτης, μασκαρά,
βλέπω κατάχρυσά πτερὰ
ἐρατεινῶν ἀγγέλων.

Ἀκούα μας, εὐοί, εὐοί,
ἡ τύχη πάντοτε στραβή
κι' ἄορατον τὸ μέλλον.

Κι' ἂν κόσμος ξεσπητώνεται
μὲ κοπετοὺς θανάτου,
κι' ἂν θέλῃ νὰ σκοτώνεται
εἶναι δικαίωμά του.

Ἔτσι θέλει, στραβοκάνη,
καὶ τὸ κέφι του θὰ κἀνη.

Πλὴν ἡμεῖς ἐξ εὐτυχίας κορεσθέντες, δυστυχῇ,
μ' ὅσους τώρα κυβερνοῦν,
ἔχοντες δὲ κατὰ νοῦν
καὶ τοῦ θίου τὸ βραχύ.

Ἄς τὸ ρίξωμε καὶ φέτο' στὸ χορὸ καὶ' στὸ μεθύσι,
καὶ κανεὶς ἄς μὴ θαρρῇ
πῶς λυπούμενος ἔμπορεῖ
τῶν μοιραίων γεγονότων τὴν φορὰν ν' ἀναχαιτίσῃ.

Πήδα μ' ἐνθουσιασμὸν
καὶ μεγάλον κυνισμόν
ὅπου Βάκχος καὶ Παφία.

Ἐδῶ, ξύλινο κεφάλι,
ἐγεννήθη κι' ἡ μεγάλη
κυνική φιλοσοφία.

Φθάνουν μετρηματισμένοι κι' ἀλαλάζουν φρενιχασμένοι.

Φ. — Κι' ἐγώ, σπουδαῖος μασκαράς,
μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς
κυττάζω τώρα πάλι
τοὺς μασκαράδες τοὺς ξυπνοὺς,
ποῦχουν ἄερα καὶ καπνοὺς
στὸ δόλιο τῶν κεφάλι.

Ἐκεῖνος σὰς ὁ φρενιασμός
κι' ἀλλόκοτος παροξυσμός
ποῦ πρόσμενε κρυμμένος;

Ποῖς ἐγεννήθη' στὸν ντουνηᾶ,
τὸν αἰμοδόρο, τὸν φονιά,
κι' εἶν' εὐχαριστημένος;

Ἄλλος κανεὶς ἐκτὸς ἡμῶν,
ὅπου' στῆς τρέλλας τὸν βωμὸν
κι' ἐφέτος θυσιάζομεν μὲ μούντζαις καὶ μουντζούραις
στῆς κλασικαῖς μας μούραις.

Μέσα' στοῦ κόσμου τοὺς λυγμοὺς
καὶ' στοῦ πολέμου τοὺς βρυγμοὺς
βαρεῖτε τὸ λαγοῦτο.

Χορεύετε, χορεύετε...
ποῖς κράτος μασκαρεύεται
στὸν κόσμο σὺν καὶ τοῦτο;

Φιλεῖτε καθενὸς ποδιά...
εὐοί' στὸ ροιζικό μας...
ποῖς τόπος ἔχει, βρὲ παιδιὰ,
τὸ κέφι τὸ δικό μας;

Οὐδετερότητ' αὐστηρὰν ὥς τώρα τετηρήκατε,
πλὴν πῆτε μας ἀληθινὰ
τὰ κέφια σας τὰ φτερινὰ
ποῦ διάβολο τὰ ἔρῃκατε;

Πόθεν ὁ τόσος ὄργασμός γιὰ τὰ μασκαραλήκια;
κι' ἐπειτα σκούζετε τρανὰ
πῶς ἡ κοιλιτσα σας πεινᾷ,
καὶ πῶς μὲ δρόσον τρέφεσθε καθὼς καὶ τὰ τζιτζίκια.

Εἰσθε τὰ μάλα πονηροί, πρῶτοι κατεργαρέσι,
κι' ἐνφ' χρυσάφι ρέει
σὲ καθενὸς βαλάντιον, σὲ κάθε πορτοφόλια,

φωνάζετε νυχθημερόν
εἰς ἕνα τόνον γοερὸν
πῶς ἀπὸ πείνα οἴγουρα θ' ἀφήσετε τὰ κῶλα.

Ἐχει δίκη κι' ὁ Δραγούμης, ὅπου θέλει τώρα πάλι
νέους φόρους νὰ σᾶς βάλῃ.
Ὅταν βλέπῃ τόσο κέφι καὶ πολὺ κουθαρνταλήκι
γιὰ τρελλὸ μασκαραλήκι,
σάπτεται πῶς ὁ λαὸς ἔχει κομποδέματα,
κι' ἂν φωνάξῃ πῶς πεινᾷ, μὰ τὸ λέει φέμματα.

Πλὴν ἔλατε' στὰ σωστά σας,
καὶ τὰ κομποδεματά σας
λύστε τα χωρὶς ἀστεῖα.

Τόσο γλέντι τί δηλοῖ;
ὅτι τρέχουν πακτωλοί,
πλούτος, ὄλθος, εὐρωστία.

Ρίχτε το' στὸ ρεμπελιό,
κι' ἂν ἀνθρώπων μακελλεῖθ
ἔχῃ γίνῃ τὸ Βερντέν.

Ἐδῶ κρίνων εὐωδιά,
ἔδῶ πέρα, βρὲ παιδιὰ,
παίζουν Καραγκιόζς-Μπερντέν.

Φθάνει μὲ βοὴν καὶ βρόντον
τὸ Κουδέρονο τῶν γερόντων

Ταῦτα κι' ἄλλα σοβαρὰ' στοὺς μασκαράδες ἔφη,
ὅταν γεμάτοι κέφι

προσῆλθον κι' οἱ Πρωθυπουργοί, ποῦ κόσμο δαιμονίζουν,
κι' οἱ γέροι κι' ὁ μεσόκοπος αὐοὺς ξεφωνίζουν.

Ἀοὺα γυναικόπαιδα μουγγρίζουν ἐπιστράτων,
αὐοὺα' στοὺς Πρωθυπουργοὺς φωνάζουν π' ἄντερά των.

Ἀοὺα σκούζουν τοῦ κακοῦ
πρόσφυγες νηστικοί,
αὐοὺα καὶ τοῦ Κεντρικοῦ
κραυγάζουν παντικοί.

Ἀοὺα τὰ μακάρια φουσατά τῶν κομμάτων,
ποῦ ὀρίσκουν εὐκολὰ ψωμί,
κι' ἀνοίγουν μία πιθαμὴ
ἐπὶ τὰ στόματά των.

Ἀοὺα κι' ὅσοι μᾶς' μιλοῦν
μὲ χνώτα μυρωδάτα,
αὐοὺα κι' ὅσοι μᾶς' γελοῦν
γλαυφώντας ἕνα πιάτα.

Ἀοὺα λένε καὶ πολλοί,
ποῦ στέλλουν τούτῃ τῇ Βουλῇ
στὸ διάβολο πεσκέσι.

Ἀοὺα λέν καὶ Βουλευταί,
ποῦ δὲν ξανάλθαν ποτέ,
καὶ Μπέηδες μὲ φέσι.

Ἄουα κι' ὅσοι πλούτισαν στή φτώχεια τὴν περίσσια,
 ἀούα κι' ὅσοι βλέπουνε μεγάλαις προκοπαῖς,
 ἀούα κι' ὅσοι λησμονοῦν μ' Ἀποκρηῆς μεθύσια
 τοῦ Γένους τὸ ξεκλήρισμα, τοῦ Γένους τῆς ντροπαῖς.

Ἄουα κάθε μασκαρᾶς, ποῦ τοῦχει φύγ' ἢ τσίπα,
 ἀούα κούραις καὶ ψευταῖς τοῦ κάθε παραπίπα.

Ἄουα κάθε κουραμπιὲ μοῦτρο σιδερωμένο,
 ἀούα κάθε φωνασκός,
 ὅπου δὲν εἶναι παρ' ἀσκός
 κι' ἄντερο φουσκωμένο.

Ὁ Σκουλούδης στὸ χορὸ μὲ τραγοῦδι λεγερό.

Παιδιά μ', σὰν θέλτε λεβεντιὰ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 ἐμένα νὰ ρωτήσετε τὸν πρῶτο καπετάνο,
 ποῦ δίχως νᾶμαι τσέλιγκας καὶ δίχως νᾶχω στάνη
 μ' ἐκάνανε μὲ τὸ στανεῖδ τσοπάνηδων τσοπάνη.

Παιδιά μ', σὰν θέλτε λεβεντιὰ, τὴν ἔχουν μόνο γέροι,
 μὰ τί τραβῶ κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς ἓνας Θεὸς τὸ ξέρει.
 Νύκτα καὶ μέρα, βρὲ παιδιὰ, 'στὸ σπῆτι μου γιουροῦσι,
 καὶ ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ φορὰ τοὺς κάνω καὶ τσουμποῦσι.

Μὲ τοὺς Βουλγάρους δέσαμε καλὰ τὸν γαῖδαρό μας,
 μόνον αὐτοὶ θὰ σεβασθοῦν, παιδιὰ, τὸ γόητρό μας.
 Κι' οἱ Τοῦρκοι πρῶτοι φίλοι μας, κι' εἶπα σὲ κάποιον ξένο
 πῶς γιὰ Πασσάρωφ χάνομαι καὶ γιὰ Γκαλήπ παθαίνω.

Κατηγοροῦνε τὴν Ἀρχὴ καὶ τὴν φωνάζουν γραῖα,
 ποῦ γέροι καὶ μεσόκοποι γενήκαν μὴ παρέα.

Βάστα, καὶ μένη λεβεντιὰ,
 σάλτα π' ἀνάθεμά σε,
 καὶ μὲς σ' αὐτὴ τὴν καταντιὰ
 σεκλέτια μὴ θυμᾶσαι.

Κι' ἐγὼ ποῦ σέρνω τὴν χορὸ σὲ λεβεντιᾶς Ντιβάνια
 σὰν Στεφανῆς ποῦ λέγομαι μοῦ πρέπουνε στεφάνια.

Κι' ὁ Δραγοῦμης τέτοια λέει, ποῦ θαρρεῖ κανεῖς πῶς κλαίει.

Τόσοι ποντικοὶ βαρβάτοι
 μοῦ χαλοῦνε τὸ κρεβδάτι,
 καὶ χυμοῦν κι' ἀπέξω ξένοι
 καὶ χορεύουν πεινασμένοι.

Πῶς σᾶς φαίνεται κι' αὐτό,
 ποῦ δὲν ἔχομε λεφτό;
 Πῶς σᾶς φαίνεται κι' ἐκεῖνο,
 ποῦ δὲν ἔρρισκεται κινῖνο;
 πῶς σᾶς φαίνεται καὶ τᾶλλο,
 ὅπου νέους φόρους ψάλλω;

Μὲ μουφλούζικο τεφτέρι
 'στὸνα μου καὶ τᾶλλο χέρι,
 τίποτε δὲν βλέπω γύρω, μόνο μπόσικα χαρτιά,
 καὶ τσακόνω τὰ ποντίκια,

καὶ τὰ βάζω σκουλαρήκια
 'στοῦ Ρωμαϊκοῦ ταυτιά.

Βγαίνει κι' ὁ Ράλλης ὁ χρουσομάλλης.

Τί πόλεμος εἰς τὸ Βερντέν, ἀλλ' ὅμως κι' ἐδῶ πέρα
 δὴ πρῶτοι Δημητράκηδες μαλλόνουν κάθε μέρα.

Ὁ Γούναρης, μωρὲ παιδιὰ,
 μοῦ 'σήκωσε κεφάλι,
 καὶ θέλει καὶ τρικλοποδιὰ
 μὲ τρόπο νὰ μοῦ βάλῃ.

Μὲ τοῦτον σέρνωντας χορὸ
 βγάζω μαχαίρι κοφτερό
 μέσ' ἀπὸ τὸ σελάχι μου.

Ὁ Πατρινὸς μὲ πολεμεῖ,
 κι' αὐτὸς σὰν κρήθινο φωμί
 κάθεταί 'στὸ στομάχι μου.

Κι' ὁ Πατρινὸς ὁ πρῶτος ὡς εἶδος Πιερότος.

Ἐγὼμαι πρῶτος τσέλιγκας, ἀφέντηδων ἀφέντης,
 καὶ μὲς 'στοὺς γέρους τῆς Ἀρχῆς μεσόκοπος λεβέντης,
 Ἄλλοι φοροῦν ρεπούμπλικαις, ἄλλοι 'ψηλὰ καπέλα,
 ἐγ' ὅμως ἔχω, βρὲ παιδιὰ, γιὰ τὸ φεσάκι τρέλλα.

Ἐγὼμαι Μπέης Πατρινὸς καὶ Μπέης ξακουσμένος,
 μὲ ξέρουνε καὶ 'στὴν Σταμπούλ, μὰ τῶρ' ἀποσταμένος
 πάω γι' ἄλευρι νὰ σκεφθῶ, κι' ὅποιος δὲν μ' ἀγαπάει
 δὲν βλέπει χάσινο φωμί, καὶ πάει πάει πάει.

Μακάρι τώρα, βρὲ, παιδιὰ, μέσα 'στὴν τόση πείνα
 σιτάρι νὰ ξεφύτρωγε καὶ μὲς 'στὴν Ἐλευσίνα,
 νᾶρχωνται κι' ἔθνικόφρονες, μὰ κι' ἄλλοι ποῦ πεινᾶνε,
 νὰ πέρνουν ὅσο θέλουνε τὸν Μῆτσο νὰ σχωρῶνε.

Ἐγὼ γιὰ σᾶς, μωρὰ παιδιὰ, θαύματα θὰ σκαρώσω,
 κι' ἀούα θὰ φωνάζετε 'στὸν νέο καπετάνο,
 κι' ἐλάτε τώρα γύρω μου γιὰ νὰ σᾶς ἀλευρώσω,
 κι' ὅλους μ' ἄλευρι μπόλικο Παληάτσους νὰ σᾶς κάνω.

Καὶ καμπόσους ποιμιλλιας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιας.

Ἐκεῖνο τῆς Κεφαλλονῆς τὸ φοβερόν Ζιζάνιον,
 ποῦχει καὶ στίχους μουσικοῦς, ἀλλὰ καὶ πνεῦμα σπάνιον,
 ἐγκαθιδρόθη κατ' αὐτὰς εἰς τὰς κλεινάς Ἀθήνας,
 μὰ κι' ἀπ' ἐδῶ δὲν θὰ ξεχνᾷ ποτὲ τοὺς Κεφαλλῆνας.